

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: ET FUGLESKJUL.

Citation: Kaalund, H. V.: "ET FUGLESKJUL.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 277. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund01-shoot-workid82842.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

ET FUGLESKJUL.

✂ Blandt Kugler og Kanoner
i Arsenalets øde Gaard
med høje Jubeltoner
en Fugl sin Trille slaar.
Det er en Han, en lille En,
der synger for sin Mage,
saa Skytsets Malm og Murens Sten
slaa Trillerne tilbage.

✂ Hel barsk med spidset Øre
staar Arsenalets Kommandant;
278 til Krageskrig at høre
han ellers kun er vant.
"Guds Død! Er her en Fugl i Hæk?
Det skal jeg snart forpurre!"
- Men Fuglen fløjter lystig væk,
og Oldenborrer surre.

✂ Mildt suser Foraarsvinden
ind i den øde Fæstningsgaard;
den vifter ham om Kinden
og i de hvide Haar.
Alene, uden Viv og Børn,
paa sine gamle Dage
han føler sig som fra en Ørn
forvandlet til en Krage.

✂ Det er, som han kan huske
en Drøm fra sine unge Aar,
som om fra Rosenbuske
en Duft imod ham slaar.
-- Sligt er ham ikke længe hændt.
- Men føle! - fy, for Fanden!
Hvor kan han være det bekjendt!
Han stryger sig om Panden.

✂ Hans Miner er saa strenge;
han spejder op ad Gaardens Mur:
279 "Hvor kan den Fugl dog hænge!"
Han søger om dens Bur.
"Det lille Bæst - den Skrigenhals -
- Guds hellige Død og Plage!
Ja, jeg skal dreje om dens Hals
og kvæle den og Mage!"

✂ Mens stiv Soldaten skuldrer,
han spanker hidsig op og ned.
Kors, hvor den Gamle buldrer;
for Alvor er han vred.
- Men Fuglen spørger ej om Lov.
I Foraarsaftnen stille,
saa fri som i den grønne Skov,
den slaar sin glade Trille.

✂ "Ihvor dens Mage stikker,
dens Smuthul maa vel findes dog!"
- Hvor Bombestablen ligger,
han nærmer sig en Krog.
Med Et man sér ham stille staa
og derpaa frem at trippe:
Han hører mellem grønne Straa
smaa Fugleunger pippe.

✂ "Hvor Djæv'len kan de være?

- Jo vist, jo, jeg har rigtig hørt:

280 I *Bomben* - paa min Ære!"

Den Gamle studser rørt.

Thi sé: I Bomben stor og hul,

paa Bunden dybest nede,

dér finder han et Fugleskjul,

en dunbedækket Rede.

✂ Og paa den bløde Vugge

den lille Moder, skjær og fin,

han sér sig angst at dukke

- han mindes dunkelt sin! -

Hun dækker ømt de nøgne Smaa,

som nys krøb ud af Ægget -

han kan ej sé sig mæt derpaa!

han brummer rørt i Skjægget:

✂ "Den Bombe skulde dræbe -

nej, dertil er den nu for god!

Gid aldrig der maa klæbe

ved den en Draabe Blod!

Den er en lille Helligdom;

ja vist, den bør forgyldes!

Gid alle Bomber rundt herom

som denne maatte fyldes!"